

11-VI-20 1

Estimada Mercè. Estic cansat. - No, no vull
dir mentides, no ho he estat, i hauria d'es
far-ho. A veure si m'hi dono de pensar que
no m'hi se' poten? No, ni així. No hi
ha res a fer.

Quan abis et ~~van~~ ^{van} excusar de no haver escrit,
em van quedar l'apat. Jo veia que era jo
qui havia d'escirre, i havia estat unitant
tot el dia entre els remordiments i la
mandra. No en facis cabal: ja saps que ^{sempre que} ~~trasso~~
una mica de quimera se m'excusa
la poca expansibilitat que Déu m'ha
donat, i la vena cística, solent, en no
feia.

No és que atigui de malhumors. La Maria
ven que no l'hi hi d'haver-me instal·lat "a
l'aire de tot" a l'i d'evitar el cansament
moral que podrien ser les alternatives de
lolla esperança i de desesper. Em veig no
a donar-me perduda aquesta partida - a
questa altra, Déu meu! però i així m'
agransta en una calma bastant trista però

soportable a condició de no recordar-me'n
sóc, ni de pensar concretament en el futur.

En V. no m'ha dit res de nou. Volia
veure si el líquid minava o creix, o què fa. Sembla
que es manté igual, però com que no em
moltasta a penes, preferia no tenir-hi, per ara.

No et facis il·lusions. En tinc per molt temps
de veure-me. Sort que el Neus blanc i el jardí
no se'n aniran pas. A repetit: quan he de
veure el jardí? Vam quedar que el veurien
entre d'15. No tenen homes, ~~però això seria~~

~~pitjor que el tinte~~

Així resulta que aquest sironí és un
malalt? Si és un sironí renegat ~~seria una~~
malaltia que no hauria vingut a terme mai
quan jo podia atacar-la, també; ara ja no
em puc dir mal... - Qui sap, però. Qui sap.

La terra jato està molt bé. Sembla una
polsilla de la ribera que ha anat a Sirona
a coure tres pans de rober en pega i
come perquè se li escapa l'antònia. En
pense que em quedare' la dues.

Ten

21-90 b